

Zgodbe iz duhovnih oaz

Velika
pustolovščina
SVETOST

Pius E. Sammut

Zgodbe iz
duhovnih oaz

Velika pustolovščina
SVETOST

**Velika
pustolovščina
SVETOST**

Pius E. Sammut

KAZALO

Svetost je troje	9
Dobro je imeti mater	13
Kristusovi atleti	17
Patrik	21
Popolno veselje	25
Kristina čudovita	29
Mala Arabka	33
Bernardka	37
Nasveti svetnikov	41
Mučenci današnjega časa	45
Naš osnovni poklic	51
V zaporu, a svobodni	55
Papežev humor	59
Papežev čar	63
Čista modrost	67
Pot poklicanosti	71
Računajte name!	75
Božji optimizem	79
Dan, ko je papež jokal	85
V dobrem in slabem	89
Črvi, punčke in ... Bog	95
Z opicami obdani velikani	99
Beseda o avtorju	102

Velika pustolovščina SVETOST

»Svet je boljši zaradi tega,

ker se je ta zasmehovani

in z ranami pokriti mož

z zadnjimi atomi poguma

stegnil do nedosegljivih zvezd!«

(Odlomek iz pesmi »Nemogoče sanje«, iz muzikala »Mož iz Manče«)

Velika novica je, da je nedosegljivo postalo dosegljivo!

On lahko to naredi zate!

Lahko postaneš svetnik

SVETOST JE TROJE

Kaj je svetost? Nedosegljivi sen? Utopija? Privilegij redkih izbrancev? Ne! Svetost je troje.

Svetost je predvsem odnos. Intimen, strasten in trajen odnos z možem, ki mu je ime Jezus Kristus. Ko so blaženo karmeličanko Elizabeto od Svete Trojice vprašali, kako si predstavlja svetost, je preprosto odgovorila: »Svetost je zaljubljenost.« Vedela je, da znotraj nas živi Kralj; kjer pa je kralj, tam je tudi kraljestvo! Zato je stalno ponavljala: »Našla sem nebesa na zemlji!«

Ko je neki rabin umrl, mu je angel pokazal nebesa. Zagledal je množico ljudi, ki so sedeli v vrstah in prebirali judovsko toro (postavo). »Ali so nebesa samo to?« je začuden vprašal. Angel mu je odgovoril: »Ne, dragi rabin. Zopet se motiš. Ti misliš, da so svetniki v nebesih, v resnici pa so nebesa v svetnikih.«

To, da so »v svetnikih nebesa«, je posledica njihove zavestne povezanosti z Jezusom. To, kar je nekdanji washingtonski nadškof, kardinal William Baum povedal semeniščnikom, velja za vsakega kristjana: »V vsakem semenišču obstaja nevarnost, da bi ‚poznali‘ Jezusa, čeprav ga v resnici ne; da bi govorili o Jezusu, ne pa tudi z njim; in da bi poslušali strokovnjake, ki govorijo o njem, njemu pa ne bi pustili, da govori nam.«

Osla lahko vsak dan pelješ v knjižnico, pa ne bo postal učenjak; tako tudi ti še nisi svetnik samo zato, ker greš vsak dan k maši! Nekdo je rekel: »Ko je vse povedano in narejeno, naj bo več narejenega kot povedanega!«

Svetost je učlovečljiva – z mesom, kostmi in srcem. Zelo zanimivo je, da med najbolj priljubljenimi svetniki današnjega časa niso Tomaž Akvinski, Vincencij Ferrer ali Avguštin, ampak sv. Terezija Deteta Jezusa, mati Terezija iz Kalkute in pater Pij. Kako to? Zato, ker za življenje ne potrebujemo učene in suhoparne uradnosti, temveč preprosto in nežno toplino.

Kot je odlično povedal Timothy Dolan, škof iz Milwaukeeja, se »učlovečenje nadaljuje.« Mladi občutijo živega Jezusa v evharistiji, v besedah odveze, v nežnosti matere, v prijateljstvu svetnikov, v dojenčku v maternici, v molitvi rožnega venca, v obrabljenih bi-

blijah, v ponovno odkritih ikonah, v romanjih in dne-
vih mladih. Vedo, kaj je mislil znameniti televizijski
pridigar, nadškof Fulton Sheen, ko je rekel: »Znamenje
katoličana je sposobnost prepoznati božje tam, kjer
bi to najmanj pričakoval.«

Ta »vrnitev k pobožnosti«, ki smo ji danes priča, je
nekaj zdravega! Bog se skriva tudi v podrobnostih.
Tam ga iščimo!

Svetost je cerkvena. Ko teolog de Lubac govori
o Jezusu in Cerkvi, vzklikne: »Kaj bi pa sploh vedel
o njem brez nje? Morda se res zdi slabotna in slabo
razvita, s smešnim načinom delovanja in prevečkrat
ne dovolj vidnim pričevanjem. Morda je njeni otroci
res ne razumejo, sam pa v takih trenutkih raje gledam
ponižani obraz svoje neveste in jo imam še toliko raje.
Medtem ko nekateri negodujejo zaradi njenih potez,
češ da jo delajo staro, mi ljubezen do nje odkriva
njene skrite moči in tiho delovanje, ki jo ohranjata
večno mlado.«

Kako lepo! Ko sta nekoč k meni pristopila mormona
in začela kritizirati katoliško Cerkev, češ da je polna
grehov in grešnikov, je bil edini odgovor, ki mi je prišel
na misel, tale: »Hvala Bogu, da je katoliška Cerkev
bolnišnica za grešnike in ne klub za ugledno gospodo,
drugače v njej ne bi bilo prostora zame!«

Sveta Terezija se je na smrtni postelji zahvaljevala Bogu, ker »umiram kot hči Cerkve«. Zadnje besede Elizabete Ane Seton svojim redovnicam so bile: »Bodite hčere Cerkve.«

V poganskem svetu, ki dela bogove iz individualizma, udobja in svobode ter neprestano ponavlja odpev »pusti me pri miru«, je lepo biti v Cerkvi, ki je skupnost ljudi. Jezus in njegova Cerkev sta na razpolago samo skupaj - v paketu!

Cerkev kot skupnost je pogoj za svetost. Toda kakšna Cerkev? Ne neka čista, antiseptična in brezgrešna skupnost, o kateri mnogi sanjajo, temveč tista problematična in neurejena skupnost, v katero nas postavi Bog!

Papež je imel prav, ko je rekel: »Dragi mladi, prosim vas za uslugo: Bodite potrpežljivi s Cerkvijo. Cerkev je vedno skupnost slabotnih in nepopolnih posameznikov. Bog je svoje odrešenjsko delo, svoje načrte in želje položil v človeške roke. To je veliko tveganje, vendar ni druge Cerkve razen tiste, ki jo je ustanovil Kristus. Od nas ljudi želi, da bi bili njegovi sodelavci v svetu in Cerkvi, z našimi napakami in pomanjkljivostmi vred.«

Biti svetnik je čudovito in izvedljivo. Predvsem pa je edino – naj ponovim, edino – kar daje življenju smisel.

DOBRO JE IMETI MATER

Pisalo se je leto 1100. Potovanje je bilo zelo tvegana pustolovščina, še zlasti na Bližnjem vzhodu. Kljub temu so številni želeli poromati v Sveto deželo. Romarje so na poti ogrožali razbojniki, sovražni muslimani, bolezen ali preprosto izmučenost. Nekateri so pred odhodom celo napisali oporoko. Kljub vsemu so se odpravili na pot. Mnoge je privlačila že sama misel, da bodo hodili po istih krajih, kot je hodil Jezus. To še vedno privlači tudi mene!

Nekateri izmed teh pustolovcev so bili nad videnim v Sveti deželi tako očarani, da so se odločili ostati. Nastanili so se na rodovitnem gričevju, ki obdaja goro Karmel, nasproti Hajfe, na severu Izraela.

Gora Karmel že od nekdaj slovi po prelepem rastlinstvu, saj je sveže zelena celo v suhih poletnih mesecih. Pomembno vlogo pa ima tudi v Svetem pi-

smu. Prerok Elija je na tej gori dobil epski dvoboj z Baalovimi preroki.

Po njej so dobili ime karmeličani – puščavniki, ki so čutili, da jih Bog na teh hribih kliče k samotnemu življenju v pokori. Postavili so si koče ali se naselili v votlinah, kjer so v tihoti živeli skromno življenje v molitvi in ob ročnem delu, s katerim so se preživljali. Gojili so posebno ljubezen do Marije – Tihe. Njej v čast so na gori postavili kapelico. V svoji pobožnosti so verjeli, da je Marija med svojim zemeljskim življenjem prihajala na goro molit! Izkusili so, da je molitveno življenje z Marijo oaza miru. Ko se naše strasti umirijo in hrup v nas potihne, lahko uživamo v tesni povezanosti z Bogom, ki nas ves čas ljubi.

Žal pa so zunanji dogodki kmalu zmotili in skorajda uničili njihovo duhovnost. Turki so napadli Sveto deželo in pobijali vse pred seboj. Leta 1235 je postalo jasno, da bodo prej ali pozneje prevzeli popoln nadzor nad njo, zato so se karmeličanski puščavniki odločili oditi v Evropo. Odločitev se je izkazala za pametno, saj so leta 1291 Turki goro Karmel zavzeli in opustošili.

Toda hrupna Evropa je bila pravo nasprotje tihega Karmela. Puščavniki so se v njej počutili izgubljene. Njihova gorečnost je začela ugašati. S selitvijo iz

puščave v mesto so puščavniki – ki so zdaj postali menihi – morali povsem spremeniti način življenja.

Prilagoditi se novim razmeram pa nikoli ni lahko. Poleg tega so imeli mnogi škofje do prišlekov z Bližnjega vzhoda precej pomislekov. Novotarije vedno vzbujajo sumničavost. Med karmeličani se je postopoma razraščalo malodušje in mnogi so celo pričakovali skorajšen konec njihovega reda. Bog pa je hotel, da preživijo.

V Aylesfordu, mestecu nedaleč od Londona, je živel svetniški karmeličan. Ime mu je bilo Simon Stock. Kot predstojnik karmeličanov v svoji deželi si je zelo prizadeval za poživitev mlade redovne družine. To pa je bilo vse prej kot lahko.

ŠKAPULIR

Nato se je nekaj zgodilo. Posredovala je neka žena. Podrobnosti niso znane. Simonu se je menda prikazala Devica Marija s škapulirjem v rokah in mu rekla: »Tebi in vsem karmeličanom bo dana posebna milost. Kdor bo ob smrti nosil tole, bo rešen.«

Odtlej so karmeličani v škapulirju videli znamenje posebne božje zaščite: znamenje odrešenja, ščit v nevarnostih in veliko milost.

Ta podoba Marije, ki nas oblači, govori o materinstvu. Mati oblači svoje otroke. In pri tem uživa.

Bodimo praktični. Dobro je imeti mater. Tudi najboljša mati pa ima svoje napake. Mati umre. Ne more nam pomagati v naših resnih problemih, kot so žalost, depresija, osamljenost. Moja mati me neizmerno ljubi, vendar živi več tisoč kilometrov proč od mene.

Zato vsi potrebujemo drugačno mater. Takšno, ki nas bo spremljala na vsakem koraku, nas opogumljala in podpirala. Tako ne bomo nikdar sami.

V neki nemški vasici vsakih deset let uprizarjajo Kristusov pasijon, v katerem sodelujejo vsi vaščani. Igra vsebuje tudi ganljiv prizor, ko se tridesetletni Jezus poslavlja od Nazareta in svoje matere, da bi začel poslanstvo oznanjevanja evangelija. Zahvali se ji in jo vpraša, ali ji lahko kako olajša to slovo. Ona ga pogleda v oči in preprosto odgovori: »Da, sinko. Prosim te za eno milost. Dovolj mi, da bom pri tebi, ko boš trpel.«

Kako močna in praktična prošnja. Kar je prosila njega, prosi tudi nas. Vzemimo jo »domov k sebi«. Življenje bo drugačno.

KRISTUSOVI ATLETI

Modrost je zelo iskano blago, ki nam ga vedno primanjkuje.

Človek se lahko že rodi pameten, ne pa tudi moder. Modrost je izkustveno spoznanje. Do nje pridemo z izkušnjami in z učenjem na svojih in tujih napakah.

Modrost kot poznanje samega sebe in sposobnost razločevanja med dobrim in slabim sem našel tudi pri puščavskih očetih. Ti skromni menihi so v četrtem stoletju iskali duhovno razsvetljenje in moč v neizprosnih razmerah sirske, egiptovske in palestinske puščave.

Nekateri so v puščavnikih videli zmešane fanatike, drugi brezkompromisne kristjane. Sami pa so se imenovali »Kristusovi atleti«. Zame so čudovite duše.

S svojimi izreki ali kratkimi zgodbami niso želeli prodajati »duhovne modrosti«, ampak le opogumiti zabludele sobrate in potolažiti obupane obiskovalce. V njih najdemo realizem, humor in ironijo, včasih izziv, vedno pa gorečnost za Boga.

Očeta Pojmena so menihi vprašali, ali naj zbudijo sobrata, če vidijo, da je med skupno molitvijo zaspal. Odgovoril jim je: »Jaz položim glavo spečega brata v svoje naročje in ga pustim počivati.« Na vprašanje, kako to opravičuje pred Bogom, je povedal: »Boga spomnim, da je rekel: najprej vzemi bruno iz svojega očesa in potem boš dobro videl vzeti iver iz bratovega.«

Nekdo drug ga je vprašal: »Ali je prav, da molčim, če vidim, da moj brat greši?« Starec mu je odgovoril: »Če grehe drugih spregledamo, bo Bog spregledal tudi naše, če pa jih razkrijemo, bo Bog enako storil z našimi!«

Čudovita resnica. Bolje je bratovo ali sestrično breme vzeti nase, kot jih obsojati. Ni boljšega načina za reševanje vsakdanjih težav - na primer v zakonu.

K očetu Ahilu so nekoč prišli trije možje, od katerih je bil eden na slabem glasu. Prvi ga je prosil, naj mu za spomin splete ribiško mrežo. »Nimam časa,« ga je zavrnil puščavnik. Enako je na isto prošnjo odgovoril

drugemu. Tretjemu, ki je bil na slabem glasu, pa je odgovoril: »Rade volje ti jo spletem.«

Pozneje sta ga prva dva na samem vprašala, zakaj njima ni ustregel, tretjemu pa je. Starec jima je odgovoril: »Vedel sem, da ne bosta užaljena, ker razumeta, da res nimam časa. Če pa bi to odrekel onemu, bi mislil, da tega nočem storiti zaradi njegovih grehov in bi se najin odnos pretrgal. S tem sem razveselil njegovo dušo, da se ne bo vdala malodušju.«

Kakšna modrost! Ljudem najbolje pomagamo s prijaznostjo.

Oče Pastir je rekel: »Če si čist, ne obsojaj tistega, ki je padel v nečistost, da ne boš tudi sam prekršil božje zapovedi, tako kot on. Tisti, ki je rekel 'ne nečistuj', je namreč rekel tudi 'ne obsojaj'!«

Naslednjo zgodbo bi morali uokviriti na vsakem sodišču. Dva moža sta skupaj živela vrsto let, ne da bi se kdaj sprla. Zato je prvi rekel: »Spriva se, tako kot vsi drugi.« Drugi pa: »Ne vem, zakaj bi se prerekala.« – »Vidiš tole opeko? Položil jo bom med naju in rekel, da je moja. Potem bova imela razlog za prepir.« Res je mednju položil opeko in rekel: »Moja je!« Drugi je odvrnil: »Ni tvoja, ampak moja!« Prvi pa: »Če je res tvoja, jo poberi in odnesi, kamor hočeš.« In prepira je bilo konec.

Nadškof Desmond Tutu, eden od nosilcev boja proti rasnemu razločevanju v Južni Afriki, je nekoč pripomnil: »Naša prava domovina je Bog, ki pa so jo mnogi zapustili.«

Častitljivi pisci teh duhovnih biserov so naši najboljši duhovni vodniki. Prepustimo se njihovemu vodstvu.

